

Urantia-kirja

<< [Luku 69](#) | [Osat](#) | [Sisältö](#) | [Luku 71](#) >>

Luku 70

Ihmisperäisen hallitusjärjestelmän kehitys

70:0.1 (783.1) IHMINEN oli tuskin ehtinyt osaksikaan ratkaista toimeentulo-ongelmaansa, kun hän jo joutui kohdakkain ihmissuhteiden säätelytehtävän kanssa. Tuotantotoiminnan kehittyminen edellytti laillisuutta, järjestystä ja yhteiskunnallista säätelyä. Yksityisomaisuus teki hallinnosta välttämättömän.

70:0.2 (783.2) Evolutionaarisessa maailmassa ristiriidat ovat luonnollisia, rauhan pystyy turvaamaan vain jonkinlainen yhteiskunnallinen säätelyjärjestelmä. Yhteiskunnallinen säätely on erottamaton osa yhteiskuntarakennetta. Yhdessäoleminen edellyttää, että on jokin säätelevä vallanelin. Hallinto pakottaa heimojen, sukujen, perheiden ja yksilöiden välisten ristiriitojen sovittamiseen.

70:0.3 (783.3) Hallitusjärjestelmä on tiedostamattoman kehityksen tulos, se kehittyy yrityksen ja erehdyksen kautta. Sillä on kestävä arvoa, siksi se sitoutuu perinteeseen. Anarkia lisäsi kurjuutta, sen vuoksi on vähä vähältä kehkeytynyt hallitusjärjestelmä –

jonkinmääräinen laillisuus ja järjestys – tai sellainen on kehkeytymässä. Olemassaolotaistelun pakottavat vaatimukset kirjaimellisesti ajoivat ihmisten sukukuntaa eteenpäin tiellä sivistykseen.

1. Sodan syntyhistoria

70:1.1 (783.4) Sota on kehittyvän ihmisen luonnollinen olotila ja perintöosa. Rauha on se yhteiskunnallinen mittapuu, jolla mitataan, pitkällekö sivilisaatio on edennyt. Ennen edistyvien rotujen osittaista sosiaalistumista ihminen oli ylen määrin yksilökeskeinen, äärimmäisen epäluuloinen ja uskomattoman toraisa. Väkivaltaisuus on luonnon laki, vihamielisyys on luonnonlasten automaattinen reaktio, eikä sota ole muuta kuin näiden samojen asioiden suorittamista kollektiivisesti. Missä tahansa ja milloin tahansa sivilisaation kudelma joutuu yhteiskunnan etenemisestä aiheutuvien komplikaatioiden paineen alaiseksi, siellä ja silloin tapahtuu aina välitön ja tuhoisa taantuminen niihin alkukantaisiin menetelmiin, jotka merkitsevät näihin ihmistenvälisiin yhteenliittymiin sisältyvien ärsyttävien tekijöiden väkivaltaista ratkaisemista.

70:1.2 (783.5) Sota on eläimellinen reaktio väärinkäsityksiin ja ärtymyksiin. Rauha seuraa kaikkien tällaisten ongelmien ja vaikeuksien sivistyneestä ratkaisemisesta. Sangik-rodut samoin kuin myöhempien aikojen rappeutuneet adamiitit ja nodiitit olivat kaikki sotalaisia. Kultainen sääntö opetettiin andoniiteille varhaisessa

vaiheessa, ja heidän eskimojälkeläisensä elävät vielä nykyäänkin suuressa määrin tämän säännön mukaan, tapasäännöstö elää vahvana heidän keskuudessaan, eivätkä väkivaltaiset vastakkainasettelut heitä suuremmin kiusaa.

70:1.3 (783.6) Andon opetti lapsiaan ratkaisemaan riidat siten, että jokainen riidan osapuoli hakkasi kepillä puunrunkoa samalla sitä sadatellen. Se jonka keppi katkesi ensimmäiseksi, oli voittaja. Myöhempien andoniittien oli tapana ratkaista riidat järjestämällä julkinen näytäntö, jossa riitapukarit pilkkasivat ja irtailivat toisiaan, ja yleisö osoitti sitten suosionosoituksillaan voittajan.

70:1.4 (783.7) Mutta mitään sellaista ilmiötä kuin sota ei voinut olla, ennen kuin yhteiskunta oli kehittynyt niin pitkälle, että se pääsi varsinaisesti kokemaan rauhan kausia ja että se voi antaa luvan sodankaltaisten pakotteiden käyttämiseen. Sodan käsite merkitsee josinänsä, että on olemassa jonkinasteinen organisaatio.

70:1.5 (784.1) Yhteiskunnallisten ryhmittymien ilmaantumisen myötä yksilölliset ärsyyntymiset peittyivät vähitellen ryhmän yhteisten tuntojen alle, ja tämä edisti heimojen sisäistä rauhantilaa, mutta se tapahtui heimojenvälisen rauhan kustannuksella. Rauhasta pääsi näin ollen ensimmäiseksi nauttimaan sisäryhmä eli heimo, joka aina inhosi ja vihasi ulkoryhmää eli muukalaisia. Muinainen ihminen piti vieraan veren vuodattamista hyveenä.

70:1.6 (784.2) Muttei tämäkään heti ensi yrittämällä toiminut. Kun muinaiset päälliköt yrittivät tasoitella erimielisyyksiä, he monissakin tapauksissa huomasivat tarpeelliseksi ainakin kerran vuodessa sallia heimon keskinäiset kivisodat. Silloin heimo tavallisesti jakautui

kahdeksi joukkueeksi ja aloitti koko päivän kestävän sotasillaolon. Ja näin tehtiin vain, koska se oli hauskaa. He tosiaan nauttivat tappelemisesta.

70:1.7 (784.3) Sotia käydään jatkuvasti siksi, että ihminen on ihminen, eläimestä kehittynyt, ja kaikki eläimet ovat sotalaisia. Ensimmäisiä sodan syitä olivat:

70:1.8 (784.4) 1. *Nälkä*, joka johti ruoan ryöstämiseen. Maan niukkuus on aiheuttanut aina sotaa, ja näiden taistelujen kuluessa tuhottiin entisajan rauhanomaiset heimot käytännöllisesti katsoen sukupuuttoon.

70:1.9 (784.5) 2. *Naisten vähyys* – pyrkimys helpottaa kotitalousavun puutetta. Naisenryöstö on aina aiheuttanut sotaa.

70:1.10 (784.6) 3. *Turhamaisuus* – halu osoittaa heimon miehuullisuutta. Muita voimakkaammilla ryhmillä oli tapana ryhtyä taisteluun pakottaakseen omat elintapansa alemmantasoisille kansoille.

70:1.11 (784.7) 4. *Orjat* – tarve hankkia uutta väkeä työtätekevien riveihin.

70:1.12 (784.8) 5. *Kosto* oli sodan vaikuttimena, kun heimo uskoi, että jokin naapuriheimo oli aiheuttanut heimotoverin kuoleman. Suremista jatkettiin, kunnes kotiin tuotiin irti leikattu pää. Kostosodan arvostus oli korkealla vielä melko äskettäin.

70:1.13 (784.9) 6. *Virkistäytyminen* – näiden varhaisten aikojen nuoret miehet pitivät sotaa virkistäytymiskeinona. Ellei mitään hyvää ja riittävää sotaretken tekosyytä ilmaantunut, oli naapuriheimoilla tapana – kun rauha alkoi käydä voimille, ja jotta valetaistelusta olisi saatu vaihtelua – ryhtyä puolittain ystävälliseen taisteluun ryöstöretkiä tekemällä, huvittelemalla kuin lomanviettäjät ikään.

70:1.14 (784.10) 7. *Uskonto* – halu voittaa käännynnäisiä oman kultin puolelle. Kaikki alkukantaiset uskonnot hyväksyivät sodan. Uskonto on vasta viime aikoina alkanut nyrpistellä sodalle. Muinaiset papistot olivat ikävä kyllä tavallisesti liitossa sotilaallisen mahdin kanssa. Eräs kaikkien aikojen suurimmista rauhanhankkeista on ollut pyrkimys erottaa kirkko ja valtio toisistaan.

70:1.15 (784.11) Nämä muinaisaikojen heimot ryhtyivät sotaan aina jumaliensa käskystä, päällikköjensä tai poppamiestensä määräyksestä. Heprealaiset uskoivat tällaiseen ”taistojen Jumalaan”, ja kertomus heidän hyökkäyksestään midianilaisten kimppuun on paljonpuhuva selonteko muinaisten heimosotien hirvittävästä julmuudesta. Tämä hyökkäys, jonka kuluessa kaikki miehet teurastettiin ja jonka jälkeen kaikki poikalapset ja neitsyitä lukuun ottamatta kaikki naiset myöhemmin tapettiin, olisi tehnyt kunniaa kaksisataatuhatta vuotta sitten eläneen heimopäällikön tavoille. Ja tämä kaikki pantiin toimeen ”Herran, Israelin Jumalan, nimessä”.

70:1.16 (784.12) Tämä on kertomus yhteiskunnan kehityksestä – ihmisrotujen ongelmien luonnonmukaisesta ratkaisemisesta – ihmisestä, joka toteuttaa omaa kohtaloaan maan päällä. Jumaluus ei

yllytä tällaisiin hirmutekoihin, vaikka ihminen niistä vastuun pyrkiikin vierittämään jumalilleen.

70:1.17 (784.13) Sodassa osoitettavan armeliaisuuden ajatuksen ihmiskunta on omaksunut varsin verkkaisesti. Silloinkin kun nainen, Debora, hallitsi heprealaisia, jatkui sama täysimittainen julmuus. Kun hänen kenraalinsa oli saanut voiton ei-juutalaisista, niin tämä pani ”koko sotajoukon kaatumaan miekan terään; ei ainoakaan pelastunut.”

70:1.18 (785.1) Myrkkyyaseita käytettiin ihmissuvun historian kuluessa hyvin varhain. Kaikenlaista silpomista harrastettiin. Saul ei empinyt vaatia sataa filistealaisten esinahkaa myötäjäisiksi, jotka Daavidin piti maksaa hänen tyttärestään Miikalista.

70:1.19 (785.2) Alkuaikojen sodat taisteltiin kokonaisten heimojen voimin, mutta myöhempinä aikoina, kun sattui, että kahden eri heimon yksittäiset jäsenet joutuivat riitaan, niin sen sijaan, että molemmat heimot olisivat ryhtyneet taistelemaan, pantiin molemmat riitapukarit taistelemaan kaksintaistelu. Tavaksi tuli niin ikään, että kaksi sotajoukkoa jätti ratkaisun sen varaan, mikä olisi tuloksena kummaltakin puolelta valitun edustajan keskenään käymästä kamppailusta, niin kuin esimerkiksi tehtiin Daavidin ja Goljatin tapauksessa.

70:1.20 (785.3) Ensimmäinen askel sodan inhimillistämisessä oli sotavankien otto. Seuraavana askeleena naiset suljettiin vihollisuuksien ulkopuolelle, ja sitten seurasi taisteluun osallistumattomien tunnustaminen. Pian kehkeytyivät erityiset sotilaskastit ja vakinaiset armeijat, jotta olisi pysytty taistelutoimien

jatkuvan monimutkaistumisen tasalla. Tällaisilta sotilailta kiellettiin jo varhaisessa vaiheessa naissuhteet, ja naiset lakkasivat kauan sitten sotimasta, vaikka he ovatkin aina ruokkineet ja hoivanneet sotilaita ja kannustaneet näitä jatkamaan taistelua.

70:1.21 (785.4) Sodanjulistamiskäytäntö merkitsi suurta edistystä.

Tällaiset taisteluaikomuksen julkituomiset osoittivat eräänlaisen oikeudenmukaisuudentajun vallallepääsyä, ja sitä seurasi ”sivistyneen” sodankäynnin sääntöjen vähittäinen kehittyminen. Hyvin varhain tavaksi tuli pidättyä taistelemasta uskonnollisten paikkojen läheisyydessä, ja vielä myöhemmin taistelutoimista luovuttiin tietyiksi pyhäpäiviksi. Seuraavaksi alettiin yleisesti tunnustaa turvapaikkaoikeus, poliittisia pakolaisia suojeltiin.

70:1.22 (785.5) Näin sodankäynti vaihe vaiheelta kehittyi alkeellisesta ihmismetsästyksestä myöhempien aikojen ”sivistyneiden” kansakuntien jossakin määrin säännönmukaisemmaksi järjestelmäksi. Mutta ystävällisyyttä ilmentävä sosiaalinen asenne syrjäyttää vihamielisyyttä uhkuvan asenteen vain hitaasti.

2. Sodan yhteiskunnallinen arvo

70:2.1 (785.6) Menneinä aikoina saattoi kiihkeä sota panna alulle sellaisia yhteiskunnallisia muutoksia ja helpottaa sellaisten uusien ajatusten omaksumista, joita luonnollista tietä ei olisi ilmaantunut tai omaksuttu kymmeneentuhanteen vuoteen. Kauhistuttava hinta, joka näistä tietyistä sodan mukanaan tuomista eduista maksettiin,

oli se, että yhteiskunta syöstiin väliaikaisesti takaisin raakalaisuuteen; sivistyneen järkiperaisuuden oli väistytävä. Sota on väkevää lääkettä, hyvin kallista ja äärimmäisen vaarallista. Vaikka se tiettyjä yhteiskunnallisia sairauksia usein parantaakin, toisinaan se kuitenkin tappaa potilaan, hävittää yhteiskunnan.

70:2.2 (785.7) Alituinen välttämättömyys huolehtia kansallisesta puolustuksesta luo monia uusia ja edistyneitä yhteiskunnallisia järjestelyjä. Yhteiskunta saa nykyään nauttia siitä hyödystä, joka on peräisin pitkästä rivistä hyödyllisiä keksintöjä, jotka ensi alkuun olivat pelkästään sotilaallisia. Ja sodalle se on kiitollisuudenvelassa jopa tanssimisesta, tanssin erästä varhaista lajia nimittäin käytettiin sotilaallisena harjoitusmuotona.

70:2.3 (785.8) Sodalla on ollut yhteiskunnallista arvoa menneisyyden sivilisaatioille, sillä se:

- 70:2.4 (785.9) 1. Pakotti kuriin ja yhteistyöhön.
- 70:2.5 (785.10) 2. Kannusti miehuullisuuteen ja rohkeuteen.
- 70:2.6 (785.11) 3. Edisti ja lujitti kansallistunnetta.
- 70:2.7 (785.12) 4. Hävitti heikkoja ja epäkelpoja kansoja.
- 70:2.8 (785.13) 5. Hävitti primitiivisen tasa-arvoisuuden harhakuvan ja jakoi yhteiskunnan valikoivasti kerrostumiin.

70:2.9 (785.14) Kehitystä ja valikoitumista ajatellen sodalla on ollut tiettyä arvoa, mutta niin kuin piti luopua orjuudesta, niin on sodastakin sivilisaation hitaasti edistyessä kerran luovuttava. Muinaiset sodat edistivät matkustelua ja kulttuurista kanssakäymistä. Nyt näitä tarkoituksia palvelevat paremmin

nykyaikaiset kuljetus- ja viestintämenetelmät. Muinaiset sodat vahvistivat kansakuntia, mutta nykyajan taistelut repivät sivistyneen kulttuurin hajalle. Entisaikaisen sodankäynnin seurauksena oli alemmantasoisten kansanheimojen rivien harveneminen, nykyajan yhteenottojen lopputuloksena on parhaan ihmisaineksen valikoitunut tuhoutuminen. Muinaisaikojen sodat edistivät organisoitumista ja tehokkuutta, mutta näistä päämääristä on nyt tullut nykyajan teollisuuden tavoitteita. Menneinä aikoina sota oli yhteiskunnallista käyteainetta, joka sysi sivilisaatiota eteenpäin, nyt tämä tulos saavutetaan paremmin kunnianhimon ja kekseliäisyyden avulla. Entisaikainen sodankäynti piti yllä taistojen Jumalan käsitteltä, mutta nykyihmiselle on kerrottu, että Jumala on rakkaus. Sota on palvellut menneisyydessä monia arvokkaita tarkoitusperiä. Se on ollut tarpeellinen rakennusteline sivilisaation rakentamisessa, mutta nyt se on kulttuuria ajatellen ajautumassa nopeasti vararikkoon – se on menettämässä kykynsä jakaa yhteiskunnallista hyötyä merkitseviä osinkoja, jotka edes vähäisessä määrin olisivat siihen turvautumisesta koituvien hirvittävien tappioiden kanssa yhteismitallisia.

70:2.10 (786.1) Yhteen aikaan lääkärit uskoivat suoneniskentään monien sairauksien parannuskeinona, mutta he ovat sen jälkeen löytäneet useimmille tällaisille vaivoille paremmat hoitokeinot. Ja samoin täytyy sodan muodossa tapahtuvan kansainvälisen suoneniskennän tosisesti väistyä, kun kansakuntien potemille sairauksille keksitään parempia hoitokeinoja.

70:2.11 (786.2) Urantian kansakunnat ovat jo ryhtyneet jättiläismäiseen kamppailuun kansallismielisen militarismin ja industrialismin välillä, ja tämä taistelu on monessa suhteessa samansisältöistä sen aikakausia jatkuneen kamppailun kanssa, jota kävivät toisella puolen paimentolais-metsästäjä ja toisella puolen viljelijä. Mutta jos industrialismin on määrä saavuttaa voitto militarismista, sen on vältettävä itseään uhkaavat vaarat. Orastavaa teollisuutta Urantialla uhkaavat vaarat ovat:

70:2.12 (786.3) 1. Voimallinen ajautuminen kohti materialismia, hengellinen sokeus.

70:2.13 (786.4) 2. Varallisuuden kaikkivoipaisuuden palvonta, arvojen vääristyminen.

70:2.14 (786.5) 3. Ylellisyyden paheet, kulttuurinen epäkypsyys.

70:2.15 (786.6) 4. Joutilaisuuden jatkuvasti enentyvät vaarat, palvelualttiuden puute.

70:2.16 (786.7) 5. Epätoivottavan rodullisen pehmeiden lisääntyminen, biologinen rappeutuminen.

70:2.17 (786.8) 6. Normittuneen teollisen orjuuden uhka, persoonallisuuden lamaantuminen. Työnteko jalostaa, raataminen sen sijaan turruttaa.

70:2.18 (786.9) Militarismi on yksinvaltaista ja julmaa – barbaarista. Se edistää yhteiskunnallista organisoitumista voittajien keskuudessa, mutta ajaa voitettut hajaannuksen valtaan. Industrialismi on sivistyneempää, ja sitä pitäisi harjoittaa niin, että se edistää

aloitteellisuutta ja rohkaisee yksilöllisyyttä. Yhteiskunnan tulisi kaikin mahdollisin tavoin vaalia omintakeisuutta.

70:2.19 (786.10) Älkää tehkö sitä virhettä, että ihannoitte sotaa.

Tarkastelkaa mieluummin, mitä se on tehnyt yhteiskunnan hyväksi, jotta voisitte muodostaa tarkemman mielikuvan siitä, mitä sodan sijalle asetettavan instituution on tarjottava jatkaakseen sivilisaation edistymistä. Ja ellei tällaisia sopivia sijaistoimintoja järjestetä, saatte olla varmat, että sotiminen jatkuu vielä pitkään.

70:2.20 (786.11) Koskaan ei ihminen ole hyväksyvä rauhaa normaaliksi elämäntavaksi, ennen kuin hän on kaikin puolin ja yhä uudelleen tullut vakuuttuneeksi siitä, että rauha palvelee parhaiten hänen aineellista hyvinvointiaan, eikä ennen kuin yhteiskunta on viisautta osoittaen hankkinut rauhanomaisia sijaistoimintoja tyydyttämään sitä luontaista tarvetta, joka vaatii silloin tällöin päästämään valloilleen sen kollektiivisen pyrkimyksen, jonka tarkoituksena on vapauttaa ihmislajin itsesäilytysvaistosta johtuvista reaktioista aiheutuvat, alituisen kasautuvat tuntemukset ja energiat.

70:2.21 (786.12) Mutta vaikka vain ohimennenkin, sotaa olisi kuitenkin pidettävä arvossa kokemuksen kouluna, joka pakotti ylimielisistä individualisteista koostuvan rodun alistumaan äärimmilleen keskitetyn esivallan – ylipäällikön – alaisuuteen. Entisaikojen sota todellakin valikoi luontaiset suurmiehet johtotehtäviin, mutta nykyaikainen sota ei tätä enää tee. Löytääkseen johtajia yhteiskunnan täytyy nyt suuntautua rauhanomaisiin valloituksiin, joita se saavuttaa elinkeinoelämän, tieteen ja sosiaalisten toimintojen alalla.

3. Ihmisen ensimmäiset yhteenliittymät

70:3.1 (787.1) Kaikkein primitiivisimmässä yhteiskunnassa on *lauma* kaikki kaikessa, jopa lapset ovat sen yhteistä omaisuutta. Perheen kehittyminen syrjäytti lauman lastenkasvatuksen alalta, ja kun klaanit ja heimot olivat ilmestyneet näyttämölle, ne astuivat sosiaalisena yksikkönä lauman tilalle.

70:3.2 (787.2) Sukupuolinen tarve ja äidinrakkaus ovat perheen perustana. Mutta mitään varsinaista hallitusjärjestelmää ei ilmaannu, ennen kuin on alkanut muodostua perhettä laajempia ryhmiä. Perheinstituutiota edeltäneinä laumaelämän aikoina lauman johtajat olivat epämuodollisesti valikoituneita yksilöjä. Afrikkalaiset bushmannit eivät ole koskaan edenneet tätä primitiivistä vaihetta pidemmälle. Heidän laumassaan ei ole päällikköjä.

70:3.3 (787.3) Perheet yhdistyivät verisitein sukukunniksi, sukulaisryhmittymiksi, ja näistä kehittyi myöhemmin heimoja, tiettyä aluetta hallussaan pitäviä yhteisöjä. Sodankäynti ja ulkonainen paine pakottivat sukulaisuuteen perustuvat klaanit omaksumaan heimo-organisaation, mutta vasta kauppa ja tavarainvaihto pitivät nämä vanhimmat ja alkukantaiset ryhmät yhdessä niin, että vallalla olivat edes jonkinlaiset rauhanomaiset suhteet.

70:3.4 (787.4) Kansainväliset kauppaorganisaatiot edistävät Urantian rauhaa huomattavasti enemmän kuin sitä konsanaan edistää haihattelevien rauhanhankkeiden koko tunteileva viisastelu. Kauppasuhteita ovat helpottaneet kielen kehittyminen ja viestintämenetelmien paraneminen samoin kuin entistä parempi kuljetuslaitos.

70:3.5 (787.5) Yhteisen kielen puuttuminen on aina haitannut rauhanryhmien muodostumista, mutta rahasta on tullut se nykyaikaisen kaupankäynnin kieli, jota kaikki ymmärtävät. Nykyajan yhteiskunta pysyy suurelta osin koossa tavarantuotannon luomien markkinoiden avulla. Hyötymismotiivi on voimallinen sivistäjä, kun siihen lisätään palveluhalukkuus.

70:3.6 (787.6) Vanhimpina aikoina jokaista heimoa ympäröivät yltyvän pelon ja epäluuloisuuden samankeskiset kehät. Niinpä yhteen aikaan oli tapana tappaa kaikki muukalaiset, myöhemmin tavaksi tuli heidän orjuuttamisensa. Muinainen ajatus ystävydestä tarkoitti suvun jäseneksi ottamista; ja klaanin jäsenyyden uskottiin jatkuvan kuoleman taakse, mikä on eräs varhaisimmista ikuisen elämän käsityksistä.

70:3.7 (787.7) Jäseneksiottoseremoniaan kuului toistensa veren juominen. Verenjuonnin sijasta joidenkin ryhmien keskuudessa vaihdettiin sylkeä. Ja tämä oli seuratapoihin kuuluvan suutelukäytännön muinainen alkulähde. Ja kaikki liittymismenot, koskivatpa ne sitten naimakauppaa tai jäseneksiottamista, päättyivät aina juhlimiseen.

70:3.8 (787.8)

Myöhempinä aikoina käytettiin punaviinillä laimennettua verta, ja lopulta juotiin pelkkää viiniä jäseneksiottamismenojen sinetöimiseksi, josta merkkinä oli viinimaljojen kilistäminen, ja sen kruunasi itse juoman nauttiminen. Heprealaisilla oli käytössään näiden jäseneksiottoseremonioiden muunneltu muoto. Heidän arabi-esi-isänsä käyttivät tähän tarkoitukseen valaa, joka annettiin, samalla kun jäseneksi otettavan käsi lepäsi suvun syntyperäisen jäsenen sukupuolielimen päällä. Heprealaiset kohtelivat heimon jäsenyyteen liitettyjä muukalaisia ystävällisesti ja veljellisesti. ”Muukalainen, joka asuu teidän luonanne, olkoon kuin keskuudessanne syntynyt, ja teidän tulee rakastaa häntä niin kuin itseänne.”

70:3.9 (787.9)

”Kestiystävyys” oli tilapäistä vieraanvaraisuutta edustava suhde. Kun käymässä olleet vieraat lähtivät, tapana oli murtaa ruokavati kahtia ja antaa toinen puolisko poistuvalla ystävälle, jotta se olisi sopivana suosituksena kolmannelle henkilölle, joka joskus myöhemmin saattaisi saapua vierailulle. Oli tavallista, että vieraat maksoivat kestityksestään kertomalla tarinoita matkoistaan ja seikkailuistaan. Entisaikain tarinankertojista tuli niin suosittuja, että tapasäännöt lopulta kielsivät heidän toimintansa joko metsästys- tai sadonkorjuuaikoina.

70:3.10 (788.1)

Ensimmäiset rauhansopimukset olivat ”veriliittoja”. Kahden sotaa käyvän heimon rauhanlähettiläät tapasivat, tervehtivät toisiaan kunnioittavasti ja ryhtyivät sitten pistelemään ihoaan, kunnes se vuosi verta, tämän jälkeen he imivät toistensa hurmetta ja julistivat rauhan.

70:3.11 (788.2) Varhaisimmat rauhanlähetykset olivat miesten valtuuskuntia, jotka toivat mukanaan valikoituja neitsyitä ja antoivat nämä entisille vihollisilleen sukupuolisesti nautittaviksi. Näin siis sukupuoliviettä käytettiin sotimishalun torjumiseen. Tällaisen kunnianosoituksen kohteeksi tulleen heimon tapana oli suorittaa vastavierailu ja tarjota omia neitojaan. Rauha oli tämän jälkeen lujalla pohjalla. Ja kohta sallittiin päälliköiden perheiden väliset avioliitot.

4. Sukukunnat ja heimot

70:4.1 (788.3) Ensimmäinen rauhantilaan perustunut ryhmä oli perhe, sitten tulivat suku, heimo ja myöhemmin kansa, josta vihdoinkin tuli nykyajan alueellinen valtio. Se, että nykyajan rauhanryhmät ovat kauan sitten laajentuneet verisiteitä laajemmalle niin, että niiden piiriin kuuluvat nyt kansakunnatkin, on varsin rohkaisevaa siitäkin huolimatta, että Urantian kansat kuluttavat yhä suunnattomia rahamääriä sotavarusteluihin.

70:4.2 (788.4) Suvut olivat heimojen sisäisiä verisidosryhmiä, ja niiden olemassaolo johtui tietyistä yhteisistä mielenkiinnon kohteista, joihin kuuluivat muiden muassa:

- 70:4.3 (788.5) 1. Polveutuminen yhteisestä esi-isästä.
- 70:4.4 (788.6) 2. Saman uskonnollisen toteeman kunnioittaminen.
- 70:4.5 (788.7) 3. Saman murteen puhuminen.
- 70:4.6 (788.8) 4. Yhteinen asuinpaikka.

70:4.7 (788.9) 5. Samoihin vihollisiin kohdistuva pelko.

70:4.8 (788.10) 6. Yhteiset sotakokemukset.

70:4.9 (788.11) Sukujen päämiehet olivat aina heimopäällikön alaisia, samalla kun ensimmäiset heimohallitukset olivat löyhiä sukukuntien välisiä liittoja. Australian alkuasukkaat eivät koskaan kehittäneet kokonaisen heimon kattavaa hallintomuotoa.

70:4.10 (788.12) Suvun rauhanaikaiset päälliköt hallitsivat tavallisesti äidinpuoleisen perimysjärjestyksen mukaan, heimokohtaiset sotapäälliköt vasta vakiinnuttivat isänpuoleisen perimysjärjestyksen. Heimopäälliköiden ja ensimmäisten kuninkaiden hovi koostui sukujen päämiehistä, jotka kutsuttiin kuninkaan eteen tavan mukaan useita kertoja vuodessa. Tällainen menettely antoi kuninkaalle mahdollisuuden pitää heitä silmällä ja saada heidät paremmin yhteistyöhön kanssaan. Paikallista itsehallintoa ajatellen sukukunnat palvelivat arvokasta tarkoituksperää, mutta ne hidastivat merkittävästi kansakuntien kasvua suuriksi ja voimakkaiksi.

5. Hallitusjärjestelmän alkuvaiheet

70:5.1 (788.13) Jokaisella ihmisen instituutiolla oli alkuvaiheensa, ja siviilihallinto on asteittain etenevän evoluution tulos yhtä paljon kuin avioliitto, tuotantoelämä ja uskonto. Alkuaikojen sukukunnista ja alkuheimoista kehittyivät vähin erin ja yksi toisensa jälkeen ihmisen muovaamat hallitusjärjestelmät, jotka ovat tulleet ja

menneet, kunnes on päädytty kahdennenkymmenennen vuosisadan toiselle kolmannekselle ominaisiin yhteiskunnallisen ja kansalaissäätelyn muotoihin.

70:5.2 (788.14) Perheyksiköiden asteittaisen ilmaantumisen myötä laskettiin perusta sukukunnan, verisukulaisuuteen pohjautuvien perheiden muodostaman ryhmittymän, puitteissa tapahtuvalle hallinnolle. Ensimmäinen varsinainen hallituselin oli *vanhimpainneuvosto*. Tämä säätelevä ryhmä koostui vanhoista miehistä, jotka olivat kunnostautuneet jollakin vaikuttavalla tavalla. Sivistymätönkin ihminen arvosti jo varhaisessa vaiheessa viisautta ja kokemusta, ja seurasi pitkään jatkunut aikakausi, jolloin vanhimmat olivat hallitsevassa asemassa. Tästä vanhusten harvainvallasta kehkeytyi vähitellen patriarkaalisuuden idea.

70:5.3 (789.1) Muinaiseen vanhimpainneuvostoon kätkeytyi jo kaikkien hallitustoimintojen – toimeenpanevan, lainsäädännöllisen ja tuomiovallan – potentiaali. Tulkitessaan vallitsevia tapasääntöjä, neuvosto oli tuomioistuin; luodessaan uusia sosiaalisen käytännön muotoja, se oli lakiasäätävä elin ja siinä laajuudessa kuin tällaisia päätöksiä saatettiin voimaan, se oli toimeenpanoelin. Tämän neuvoston puheenjohtaja oli eräs myöhemmän heimopäällikköinstituution edeltäjästä.

70:5.4 (789.2) Joidenkin heimojen neuvostot koostuivat naisista, ja monilla heimoilla oli ajoittain naishallitsijoita. Muutamat punaisen ihmisen heimot pysyivät uskollisina Onamonalontonin opetukselle ja tottelivat ”seitsenjäsenisen neuvoston” yksimielistä hallintoa.

70:5.5 (789.3) Ihmiskunnan on ollut vaikea oppia, että keskustelukerho ei voi johtaa sen kummemmin rauhaa kuin sotaakaan. Primitiivisistä ”palavereista” oli perin harvoin mitään hyötyä. Ihmisrotu oppi jo alkuvaiheessa, että sukujen päämiehistä koostuvan ryhmän johtamalla sotajoukolla ei ollut mitään mahdollisuuksia vahvaa, yhden miehen johtamaa armeijaa vastaan. Sota on aina ollut kuninkaantekijä.

70:5.6 (789.4) Ensi alkuun sotapäälliköt valittiin vain sotatoimia varten, ja rauhan aikana heillä oli tapana luopua osasta valtaoikeuksistaan. Tällöin heidän tehtävänsä olivat luonteeltaan enemmänkin yhteiskunnallisia. Mutta vähitellen he alkoivat valtaansa väärinkäyttäen sekaantua asioihin myös sotien välisenä rauhan aikana niin, että he pyrkivät hallitsemaan keskeytyksettä sodasta toiseen. Usein he pitivät huolen siitä, ettei yhdestä sodasta kulunut kauankaan, kun jo oltiin seuraavassa. Nämä varhaiset sotaherrat eivät rauhantilaa suuremmin rakastaneet.

70:5.7 (789.5) Myöhempinä aikoina valittiin joitakuita päälliköitä muuhun kuin sotapalvelukseen, ja heidät valikoitiin epätavallisen fyysisen kunnon tai erinomaisten henkilökohtaisten kykyjen perusteella. Punaisilla ihmisillä oli usein kahdenlaisia päälliköitä: sachemit, rauhanajan päälliköt, ja perinnölliset sotapäälliköt. Rauhanajan hallitsijat olivat myös tuomareita ja opettajia.

70:5.8 (789.6) Joitakin varhaisia yhdyskuntia hallitsivat poppamiehet, jotka usein toimivat myös päällikköinä. Yksi mies saattoi toimia pappina, lääkärinä ja ylimpänä toimeenpanijana. Alkuaikojen

kuninkaalliset arvomerkit ovat varsin usein olleet alun perin papinkaapuun kuuluneita symboleja tai tunnuskuvioita.

70:5.9 (789.7) Ja juuri näiden vaiheiden kautta hallinnon toimeenpaneva haara vähitellen kehkeytyi. Suku- ja heimoneuvostot jatkoivat toimintaansa neuvonantajan ominaisuudessa ja myöhemmin ilmaantuvien lainsäädännöllisen ja oikeudellisen hallinnonhaaran edeltäjinä. Afrikassa kaikki nämä primitiivisen hallinnon muodot ovat monien heimojen keskuudessa vielä tämänkin päivän todellisuutta.

6. Monarkkinen hallitusmuoto

70:6.1 (789.8) Tehokas valtionhallinto syntyi vasta sellaisen päällikön ilmaantuessa, jolla oli täysimääräinen toimeenpanovalta. Ihminen havaitsi, että tehokas hallinto oli aikaansaatatavissa vain luovuttamalla valta jollekulle persoonallisuudelle, ei jotakin aatetta ylläpitämällä.

70:6.2 (789.9) Valtius versoi perheen arvovallan tai varallisuuden ideasta. Kun patriarkalisesta pikkukuninkaasta tuli todellinen kuningas, häntä kutsuttiin joissakin tapauksissa ”kansansa isäksi”. Myöhemmin ajateltiin kuninkaiden polveutuneen sankareista. Ja vieläkin myöhempinä aikoina hallitsijan tehtävästä tuli perinnöllinen, mikä johtui uskosta kuninkaiden jumalalliseen alkuperään.

70:6.3 (789.10) Kuninkuuden perinnöllisyydellä vältyttiin siltä anarkialta, joka oli ennen aiheuttanut perin paljon hävitystä

kuninkaan kuoleman ja hänen seuraajansa valinnan väliaikana. Perheellä oli biologinen päämies, sukukunnalla oli valittu luonnollinen johtaja, heimolla ja myöhemmin valtiolla ei ollut mitään luonnollista johtajaa, ja se oli toinen syy tehdä päällikkökuninkaista perinnöllisiä. Ajatus kuninkaallisista perheistä ja aristokratiasta perustui myös sukukuntien keskuudessa vallinneeseen ”nimen omistamisen” tapasääntöön.

70:6.4 (790.1) Kuninkaiden vallanperimystä pidettiin lopulta yliluonnollisena, sillä kuninkaallisten sukujuurien ajateltiin ulottuvan aina Prinssi Caligastian aineellistetun esikunnan aikoihin asti. Kuninkaista tuli näin fetissipersoonallisuuksia ja heitä pelättiin kohtuuttomasti niin, että hovikäyttöön omaksuttiin oma erityinen puheenpartensakin. Vielä äskettäin uskottiin, että kuninkaiden kosketus parantaisi sairauden, ja jotkin Urantian kansat katsovat yhä, että heidän hallitsijoidensa alkuperä on jumalallinen.

70:6.5 (790.2) Entisaikojen fetissikuningas pidettiin usein erossa muusta maailmasta. Häntä pidettiin niin pyhänä, että oli sopimatonta edes saada nähdä häntä muulloin kuin juhla- ja pyhäpäivinä. Tavallisesti valittiin joku edustaja esittämään hänen osaansa, ja tämä tapa on pääministerien virka-aseman alkulähde. Ensimmäinen kuninkaan kabinetin viranhaltija oli ruokavarojenhoitaja, muita viranhaltijoita ilmaantui kuitenkin pian. Hallitsijat nimittivät kohta edustajia, jotka olivat vastuussa kaupankäynnistä ja uskonnosta; ja kabinetin kehittyminen oli askel suoraan sitä kohti, että toimeenpanovalta muuttui persoonattomaksi. Näistä alkuaikojen kuninkaiden avustajista

muodostui tavanomainen aatelisto, ja kuninkaan vaimo nousi vähitellen kuningattaren arvoasemaan, sitten kun naisia alettiin pitää suuremmassa arvossa.

70:6.6 (790.3) Häikäilemättömät hallitsijat saavuttivat myrkyn keksimisen myötä suuren vallan. Hoveissa muinoin harjoitettu taikuus oli paholaismaista: kuninkaan viholliset vain yhtäkkiä kuolla kupsahtivat. Mutta despoottisintakin tyrannia koskivat tietyt rajoitukset, ainakin alituisen vaanivan salamurhan pelko häntä hillitsi. Poppamiehet, noitatohtorit ja papit ovat aina olleet voimakkaina pidäkkeinä kuninkaille. Maanomistajilla, aristokraateilla, oli myöhemmin samanlainen hillitsevä vaikutus. Ja tuon tuostakin suvut ja heimot yksinkertaisesti vain nousivat kapinaan ja syöksivät despoottinsa ja tyranninsa vallasta. Kun vallasta syösty hallitsijat tuomittiin kuolemaan, heille suotiin usein mahdollisuus tehdä itsemurha. Siitä sai alkunsa muinainen sosiaalinen tapa turvautua tietyissä tilanteissa itsemurhaan.

7. Alkuaikojen klubit ja salaseurat

70:7.1 (790.4) Ensimmäiset sosiaaliset ryhmät perustuivat verisukulaisuuteen, yhteenliittyminen laajensi sukulaisuuspohjaista klaania. Sukujen väliset avioliitot olivat seuraava vaihe ryhmän laajenemisessa, ja tästä seurannut monihaarainen heimo oli ensimmäinen varsinaisesti poliittinen yksikkö. Seuraava edistysaskel yhteiskunnallisessa kehityksessä oli uskonnollisten kulttien ja

poliittisten klubien kehittyminen. Ensi vaiheessa nämä ilmaantuivat salaseurojen muodossa, ja alun perin ne olivat tyystin uskonnollisia, myöhemmin niistä tuli sääteleviä. Aluksi ne olivat miesten kerhoja, myöhemmin ilmaantui naisten ryhmiä. Ne jakautuivat ennen pitkää kahteen luokkaan: yhteiskunnallis-poliittiseen ja uskonnollis-mystiseen luokkaan.

70:7.2 (790.5) Oli monia syitä siihen, miksi nämä seurat olivat salaisia:

70:7.3 (790.6) 1. Pelko joutua jonkin tabun rikkomisen vuoksi hallitsijain epäsuosioon.

70:7.4 (790.7) 2. Vähemmistöuskonnon riittien harjoittaminen.

70:7.5 (790.8) 3. Arvokkaiden ”henki-” tai ammattisalaisuuksien säilyttäminen.

70:7.6 (790.9) 4. Jonkin erityisen taikuuden tai magian harrastaminen.

70:7.7 (790.10) Se juuri, että nämä seurat olivat salaisia, antoi niiden jäsenille salaperäisyyden mukanaan tuomaa, heimon muihin jäseniin kohdistuvaa valtaa. Salamyhkäisyys vetoaa myös turhamaisuuteen; salaisuuteen vihityt olivat oman aikansa yhteiskunnan aristokratiaa. Initiaation jälkeen pojat metsästivät miesten seurassa, kun he sitä ennen olivat keräilleet kasviksia naisten mukana. Ja pojalle oli mitä suurin nöyryytys, häpeä koko heimon silmissä, jos hän epäonnistui puberteettikokeiden läpäisemisessä ja joutui sen vuoksi pakosta jäämään miestentalon ulkopuolelle, naisten ja lasten joukkoon, eli jos häntä pidettiin naismaisena. Initioimattomien ei sitä paitsi ollut lupa mennä naimisiin.

70:7.8 (791.1)

Alkukantaiset ihmiset opettivat keskenkasvuisille nuorukaisilleen jo hyvin varhaisessa vaiheessa sukupuolielämän säätelyä. Tuli tavaksi pitää pojat poissa vanhempiensa luota puberteetti-ikästä aina heidän naimisiinmenoonsa saakka niin, että heidän opettamisensa ja harjaannuttamisensa uskottiin miesten salaseurojen huoleksi. Ja yksi näiden klubien päätehtävistä olikin vahtia nuoria miehiä ja sillä keinoin pitää huoli siitä, ettei syntyisi aviottomia lapsia.

70:7.9 (791.2)

Kaupallinen prostituutio sai alkunsa, kun nämä miesten klubit maksoivat rahalla muiden heimojen naisten käytöstä. Mutta varhaisempien ryhmien keskuudessa sukupuolista leväperäisyyttä ei juurikaan esiintynyt.

70:7.10 (791.3)

Puberteettiin liittyvät initiaatiomenot jakaantuivat tavallisesti viisi vuotta kestäneelle ajanjaksolle. Näihin menoihin liittyi paljon itsekidutusta ja tuskallista viiltelyä. Ympärileikkausta harrastettiin ensi kertaa vihkimysriittinä, jolla liitettiin erääseen tällaiseen salaiseen veljeskuntaan. Heimon tunnusmerkit viillettiin vartaloon osana puberteettivihkimystä. Tatuointi sai alkunsa tällaisesta jäsenyyden merkistä. Moinen kiduttaminen yhdessä monien kieltäymysten kanssa oli tarkoitettu karaisemaan näitä nuorukaisia, teroittamaan heidän mieleensä elämän todellisuutta ja sen väistämätöntä ankaruutta. Tämä tavoite saavutetaan paremmin myöhemmässä vaiheessa tavaksi tulleiden urheilukilpailujen ja fyysisten voimainkoetusten avulla.

70:7.11 (791.4)

Nuorukaisten moraalin kohentaminen kiinnosti salaseuroja suuresti. Yksi puberteettiseremonioiden

päätarkoituksista oli juurruttaa pojan mieleen, että hänen täytyy jättää muiden miesten vaimot rauhaan.

70:7.12 (791.5) Näiden ankaran kurin ja koulutuksen vuosien jälkeen nuoret miehet tavallisesti laskettiin vapauteen viettämään lyhyttä joutenolon ja vapauden jaksoa vähän ennen naimisiinmenoa. Tämän jälkeen he palasivat heimon piiriin mennäkseen naimisiin ja astuakseen eliniäkseen heimon tabujen alaisuuteen. Ja tämä muinainen tapa on jatkunut nykyaikaan asti typeränä ”aikansa hurjastelemisen” -käsitteenä.

70:7.13 (791.6) Monet myöhemmät heimot hyväksyivät naisten salaseurojen muodostamisen. Näiden tarkoituksena oli keskenkasvuisten tyttöjen valmentaminen vaimon rooliin ja äitiyteen. Initiaation jälkeen tytöt olivat naimakelpoisia, ja heillä oli lupa osallistua ”morsiannäyttelyyn”, noiden aikojen seuraelämänastumisjuhlaan. Jo aikaisessa vaiheessa ilmaantui sisarkuntia, joiden jäsenet sitoutuivat pidättymään avioliitosta.

70:7.14 (791.7) Ennen pitkää ilmaantui julkisia seuroja, kun naimattomien miesten ryhmät ja vapaiden naisten ryhmät muodostivat erilliset järjestönsä. Nämä yhteenliittymät olivat itse asiassa ensimmäisiä kouluja. Ja kun miesten ja naisten kerhot olivat usein taipuvaisia kiusaamaan toisiaan, jotkin pidemmälle edistyneet heimot kokeilivat – sen jälkeen kun ne olivat olleet kosketuksissa Dalamatian opettajiin – yhteisopetusta pitämällä yllä molemmille sukupuolille tarkoitettuja sisäoppilaitoksia.

70:7.15 (791.8)

Salaseurat myötävaikuttivat sosiaalisten kastien muodostumiseen pääasiassa vihkimysmenojensa mystisen luonteen välityksellä. Näiden seurojen jäsenet käyttivät aluksi naamioita pelotellakseen uteliaat pois heidän sururiiteistään, esi-isienpalvontamenoista. Tästä rituaalista kehittyi myöhemmin puolittain spiritistinen istunto, josta väitettiin, että henget olivat siellä ilmestyneet. Muinaiset ”uuden syntymän” seurat käyttivät tunnuksia ja ottivat käyttöön erityisen salakielen. Niiden jäsenet pidättyivät nauttimasta tiettyjä ruokia ja juomia. Seurojen jäsenet toimivat yöpoliiseina ja toimivat muutoinkin laajalla yhteiskunnallisen toiminnan rintamalla.

70:7.16 (792.1)

Kaikki salaiset yhteisöt pakottivat vannomaan valan, teroittivat toimintansa luottamuksellisuutta ja opettivat salaisuuksien säilyttämistä. Nämä järjestöt herättivät rahvaassa kunnioittavaa pelkoa ja pitivät sen aisoissa. Ne toimivat myös rikollisuuden vastustamisseuroina ja sovelsivat siinä yhteydessä lynkkauslakia. Ne toimivat ensimmäisinä vakoilijoina heimojen käydessä sotaa ja ensimmäisenä salaisena poliisina rauhan aikana. Ja mikä parasta, ne pitivät häikäilemättömät kuninkaat epävarmoina asemastaan. Näiden seurojen vastapainoksi kuninkaat ylläpitivät omaa salaista poliisiaan.

70:7.17 (792.2)

Näistä seuroista saivat alkunsa ensimmäiset poliittiset puolueet. Ensimmäisessä puolueista kokoonpannussa hallituksessa olivat vastakkain ”vahvat” ja ”heikot”. Muinaisina aikoina hallitus vaihtui vain sisällissodan tuloksena; se riitti todistamaan, että heikoista olikin tullut vahvoja.

70:7.18 (792.3) Kauppiaat käyttivät näitä seuroja saatavienperijöinä ja kuninkaat veronkantajina. Verotuksesta on käyty pitkä kamppailu. Eräs sen varhaisimmista muodoista oli kymmenys, yksi kymmenesosa metsästys- tai sotasaaliista. Veroja kannettiin alun perin kuninkaan talouden ylläpitoon, mutta sitten havaittiin, että niiden kerääminen oli helpompaa, kun ne naamioitiin temppelipalvelun tukemiseen annettaviksi uhrilahjoiksi.

70:7.19 (792.4) Vähä vähältä nämä salaseurat kehittyivät ensimmäisiksi hyväntekeväisyysjärjestöiksi, ja myöhemmin niistä kehittyi varhaisemman ajan uskonnollia seuroja – kirkkojen edeltäjiä. Lopulta joistakin tällaisista yhteisöistä tuli heimojenvälisiä, ensimmäisiä kansainvälisiä veljesliittoja.

8. Yhteiskuntaluokat

70:8.1 (792.5) Ihmisten mentaalinen ja fyysinen epätasa-arvoisuus takaa sen, että ilmaantuu yhteiskuntaluokkia. Ainoat maailmat, joissa sosiaalisia kerrostumia ei esiinny, ovat kaikkein alkeellisimmat ja kaikkein edistyneimmät maailmat. Sivilisaation sarastuksen vaiheessa oleva maailma ei ole vielä aloittanut sosiaalisten tasojen eriyttämistä, kun taas valoon ja elämään asettunut maailma on suurelta osin jo hävittänyt nämä ihmiskunnan jakautumat, jotka ovat niin tunnusomaisia kaikille näiden kummankin välissä oleville kehitysvaiheille.

70:8.2 (792.6) Kun yhteiskunta kohosi luonnontilasta barbariaan, sen inhimilliset rakennusosaset pyrkivät seuraavien yleisten syiden johdosta ryhmittymään luokiksi:

70:8.3 (792.7) 1. *Luonnolliset syyt* – kosketuksissaolo, sukulaisuus ja avioliitto; ensimmäiset yhteiskunnalliset eroavuudet perustuivat sukupuoleen, ikään ja verisiteisiin – sukulaisuuteen päällikön kanssa.

70:8.4 (792.8) 2. *Yksilökohtaiset syyt* – kyvykkyyden, kestävyys, taitavuuden ja rohkeuden tunnustaminen; näitä seurasivat pian kielitaidon, tietämyksen ja kaikinpuolisen älykkyyden tunnustaminen.

70:8.5 (792.9) 3. *Sattumasta johtuvat syyt* – sota ja poismuutto johtivat ihmisryhmien erilleenjoutumiseen. Valloitukset, voittajan suhde voitettuun, vaikuttivat voimakkaasti luokkakehitykseen, sillä orjuus toi mukanaan yhteiskunnan ensimmäisen pääjakautuman: jaon vapaisiin ja orjuutettuihin.

70:8.6 (792.10) 4. *Taloudelliset syyt* – rikkaat ja köyhät. Varallisuus ja orjienomistus oli erään yhteiskuntaluokan syntyperustana.

70:8.7 (792.11) 5. *Maantieteelliset syyt* – luokkia syntyi sen mukaan, sijaitsiko yhteisö kaupungissa vai maaseudulla. Kaupunki ja maaseutu ovat kumpikin osaltaan myötävaikuttaneet

näkökannoiltaan ja reaktioiltaan eriävien paimentolainen-maanviljelijän ja kauppias-teollisuudenharjoittajan erillistymiseen.

70:8.8 (792.12) 6. *Sosiaaliset syyt* – luokkia on vähitellen muodostunut myös siltä pohjalta, miten eri ryhmiä on väestön piirissä arvostettu. Eräs varhaisimmista tämänlaatuisista jakautumista oli rajankäynti pappi-opettajien, hallitsija-sotureiden, kapitalisti-kauppiaiden, tavallisten työtätekevien ja orjien välillä. Orjasta ei koskaan voinut tulla kapitalistia, vaikka palkannauttija joskus saattoikin päättää liittyä kapitalistien riveihin.

70:8.9 (793.1) 7. *Ammatilliset syyt* – kun ammattien lukumäärä moninkertaistui, niillä oli taipumus luoda kasteja ja kiltoja. Työläiset jakautuivat kolmeen pääryhmään: vapaiden ammattien harjoittajain luokkiin, joihin myös poppamiehet kuuluivat; sitten ammattitaitoisiin työläisiin, joiden jälkeen tulivat ammattitaidottomat työläiset.

70:8.10 (793.2) 8. *Uskonnolliset syyt* – varhaiset kulttiseurajat loivat omat luokkansa sukujen ja heimojen sisälle, ja pappien hurskaus ja salaperäisyys ovat jo pitkään pitäneet heidät erillisenä sosiaalisena ryhmänä.

70:8.11 (793.3) 9. *Rodulliset syyt* – kahden tai useamman rodun esiintyminen tietyn kansan tai alueellisen yksikön sisällä luo tavallisesti ihonväriin perustuvia kasteja. Intian alkuperäinen

kastijärjestelmä perustui ihonväriin, johon perustui myös muinais-Egyptin kastilaitos.

70:8.12 (793.4) 10. *Iästä johtuvat syyt* – nuoruus ja kypsyys. Heimojen keskuudessa poika jäi isänsä silmälläpidon alaiseksi niin kauaksi aikaa kuin isä eli, kun tytär taas jäi naimisiinmenoonsa saakka äitinsä helmoihin.

70:8.13 (793.5) Joustavat ja muuttuvat yhteiskuntaluokat ovat kehittyvän sivilisaation kannalta välttämättömiä, mutta kun *luokasta* tulee *kasti*, kun sosiaaliset tasot kivettyvät, ostetaan yhteiskunnallisen vakauden lisääntyminen omakohtaisen aloitteellisuuden vähenemisellä. Sosiaalinen kasti ratkaisee kyllä yksilön ongelman sikäli, että hän löytää paikkansa tuotantotoiminnan piirissä, mutta se myös rajoittaa jyrkästi yksilön kehitystä ja itse asiassa estää yhteiskunnallisen yhteistoiminnan.

70:8.14 (793.6) Luonnollista tietä muodostuneet yhteiskuntaluokat säilyvät niin kauan, että ihminen ne kehityksen myötä vähitellen hävittää edistyvään sivilisaatioon sisältyvien biologisten, älyllisten ja hengellisten voimavarojen älyperäisellä hyväksikäytöllä, kuten:

70:8.15 (793.7) 1. Rotukantojen biologisella uudistamisella – alemmantasoisien rotuaineiden valikoivalla eliminoimisella. Tämä on omiaan kitkemään kuolevaisten keskuudessa esiintyvät monet epätasa-arvoisuudet.

70:8.16 (793.8) 2. Tällaisesta biologisesta kohentumisesta koituvan aivokapasiteetin lisäyksen opetuksellisella harjoittamisella.

70:8.17 (793.9) 3. Kuolevaisten välillä vallitsevan sukulaisuuden ja veljeyden uskonnollisella elähdyttämisellä.

70:8.18 (793.10) Mutta nämä toimenpiteet voivat tuottaa varsinaiset hedelmänsä vasta tulevaisuuden kaukaisina vuosituhansina, jos kohta paljon sosiaalista kohenemista onkin välittömänä seurauksena näiden sivistyksellistä edistystä nopeuttavien tekijöiden älykkäästä, viisaasta ja *kärsivällisestä* hyväksikäytöstä. Uskonto on se mahtava vipusin, joka nostaa sivilisaation kaaoksesta, mutta se on voimaton, ellei terve ja normaali mieli voi turvallisesti tukeutua terveeseen ja normaaliin perinnöllisyyteen.

9. Ihmisoikeudet

70:9.1 (793.11) Luonto ei anna ihmiselle mitään oikeuksia; se antaa vain elämän ja maailman, jossa elämä eletään. Luonto ei anna edes elämisen oikeutta, niin kuin on pääteltävissä siitä, mitä todennäköisesti tapahtuisi, jos aseeton ihminen joutuisi aarniometsässä kohdakkain nälkäisen tiikerin kanssa. Yhteiskunnan tärkein anti ihmiselle on turvallisuus.

70:9.2 (793.12) Vähä vähältä yhteiskunta toi esille tarjoamansa oikeudet, ja tällä hetkellä ne ovat:

70:9.3 (793.13) 1. Ravinnonsaannin varmuus.

70:9.4 (793.14) 2. Sotilaallinen puolustus – varustautumisen tuottama turvallisuus.

70:9.5 (793.15) 3. Yhteiskunnan sisäisen rauhan säilyttäminen – yksilön harjoittaman väkivallan ja yhteiskunnallisen epäjärjestyksen ehkäiseminen.

70:9.6 (794.1) 4. Sukupuolisuhteiden kontrolli – avioliitto, perheinstituutio.

70:9.7 (794.2) 5. Omaisuus – omistamisen oikeus.

70:9.8 (794.3) 6. Yksilöiden välisen ja ryhmien välisen kilpailun edistäminen.

70:9.9 (794.4) 7. Huolehtiminen nuorison opettamisesta ja kouluttamisesta.

70:9.10 (794.5) 8. Tavaravaihdon ja kaupan edistäminen – teollinen kehitys.

70:9.11 (794.6) 9. Työolojen ja maksettavien palkkioiden saattaminen paremmalle tolalle.

70:9.12 (794.7) 10. Uskonnonharjoittamisen vapauden takaaminen siinä tarkoituksessa, että kaikki nämä muut yhteiskunnalliset toiminnot jalostuisivat, kun niistä tulee hengellisesti motivoituja.

70:9.13 (794.8) Kun oikeudet ovat niin vanhoja, ettei niiden alkuperästä enää ole tietoa, niitä kutsutaan usein *luontaisiksi oikeuksiksi*. Mutta ihmisoikeudet eivät todellisuudessa ole luontaisia, vaan ne ovat täysin yhteiskunnallisia. Ne ovat suhteellisia ja alituisen muuttuvia, eiväthän ne ole muuta kuin pelisääntöjä – yhteisesti tunnustettuja

kanssakäymisen säätelykeinoja, jotka hallitsevat ihmisten välisen kilpataistelun alati muuttuvia ilmiöitä.

70:9.14 (794.9) Mitä jonain aikakautena pidetään oikeana, sitä ei aikojen muututtua ehkä enää pidetäkään oikeana. Se, että yhä edelleen on olemassa suuret määrät vajavaisia ja rappeutuneita yksilöjä, ei johdu siitä, että heillä olisi jokin luontainen oikeus tällä tavoin kuormittaa kahdennenkymmenennen vuosisadan sivilisaatiota, vaan se johtuu yksinkertaisesti siitä, että aikakauden yhteiskunta – tapasäännöt – niin määrää.

70:9.15 (794.10) Tunnustettuja ihmisoikeuksia oli Euroopan keskiajalla vain muutamia. Jokainen ihminen kuului tuolloin jollekin toiselle, ja oikeudet olivat vain valtion tai kirkon myöntämiä etuoikeuksia tai suosionosoituksia. Ja tätä erhettä vastaan noussut kapina oli yhtä lailla erheellinen johtaessaan uskomukseen, jonka mukaan kaikki ihmiset syntyivät tasavertaisina.

70:9.16 (794.11) Heikot ja alempitasoiset ovat aina taistelleet yhtäläisistä oikeuksista. He ovat aina vaatimalla vaatineet, että valtio pakottaisi vahvat ja korkeammantasoiset täyttämään heidän tarpeensa ja muutoinkin hyvittämään niitä puutteita, jotka aivan liian usein ovat luonnollinen tulos heidän omasta välinpitämättömyydestään ja velttoudestaan.

70:9.17 (794.12) Tämä tasa-arvoisuuden ihanne on kuitenkin sivilisaation lapsi, sellaista ei tavata luonnosta. Kulttuuri itsekkin osoittaa vastaansanomattomasti ihmisten perinnöllisen eriarvoisuuden siinä, miten perin epätasa-arvoisia ihmisten kulttuuriset kyvyt ovat. Luontaiseksi otaksutun tasa-arvoisuuden äkillinen ja evoluutioon

perustumaton toteuttaminen syöksisi sivistyneen ihmisen nopeasti takaisin primitiivisten aikojen karkeisiin tapoihin. Yhteiskunta ei voi tarjota yhtäläisiä oikeuksia kaikille, mutta se voi antaa lupauksen siitä, että se oikeudenmukaisuutta ja tasapuolisuutta noudattaen huolehtii itse kunkin erilaisista oikeuksista. Yhteiskunnan tehtävänä ja velvollisuutena on tarjota luonnonlapselle kohtuullinen ja rauhanomainen mahdollisuus saada elantonsa, osallistua suvunjatkamiseen ja samalla päästä osalliseksi jonkinmääräisestä halujen tyydyttymisestä. Ja näiden kaikkien kolmen yhteissummasta koostuu ihmisen onnellisuus.

10. Oikeuden kehitys

70:10.1 (794.13) Luonnonoikeus on ihmistekoinen teoria, se ei ole fakta. Luonnossa nähty oikeudenmukaisuus on puhtaasti teoreettista, täysin kuvitteellista. Luonto tarjoaa vain yhdenlaista oikeutta: syiden ja seurausten vääjäämättömän vastaavuuden.

70:10.2 (794.14) Oikeudenmukaisuus sellaisena, millaiseksi ihminen sen käsittää, tarkoittaa sitä, että ihminen saa hänelle kuuluvat oikeudet, ja tämän takia se on ollut riippuvaista evoluution etenemisestä. Oikeudenmukaisuuden käsitys saattaa hyvinkin olla perusainesosana hengellä varustetussa mielessä, mutta avaruuden maailmoissa se ei noin vain yhtäkkiä ilmesty olemassaolon piiriin täyteen muotoonsa kehittyneenä.

70:10.3 (794.15) Alkuihminen uskoi jokaisen ilmiön johtuvan aina jostakusta henkilöstä. Kun joku kuoli, villi-ihminen ei kysynyt, *mikä* hänet tappoi, vaan *kuka*. Tahattoman tapon mahdollisuutta ei sen vuoksi tunnustettu, ja määrättäessä rangaistusta rikoksesta jätettiin rikoksentekijän motiivi kokonaan vaille huomiota. Tuomio langetettiin aiheutetun vahingon mukaan.

70:10.4 (795.1) Yleinen mielipide toimi varhaisimmassa alkukantaisessa yhteisössä ilman välikäsiä, oikeudenpalvelijoita ei tarvittu. Alkukantainen elämänmuoto ei tunnustanut yksityiselämää. Ihmisen naapurit olivat vastuussa hänen käyttäytymisestään, ja siitä juontui heidän oikeutensa urkkia hänen henkilökohtaisia asioitaan. Yhteisöä säänneltiin sen teorian pohjalta, että ryhmän jäsenistön tuli olla kiinnostunut ryhmän jokaisen yksittäisen jäsenen käyttäytymisestä ja että sillä tuli olla tietynmääräinen oikeus tämän valvomiseen.

70:10.5 (795.2) Jo hyvin varhain uskottiin, että aaveet jakoivat oikeutta poppamiesten ja pappien välityksellä. Tämä uskomus teki näistä säädyistä ensimmäisiä rikostutkijoita ja oikeudenpalvelijoita. Heidän muinoin käyttämiinsä menetelmiin rikosten selville saamiseksi kuului epäiltyjen koetteleminen myrkyillä, tulella ja kivulla. Nämä julmat koettelut eivät olleet muuta kuin karkeita välimiesmenettelyn keinoja. Ne eivät välttämättä ratkaisseet kiistaa ollenkaan oikeudenmukaisesti. Jos syytetty erimerkiksi oksensi hänelle myrkkyä juotettaessa, hän oli viaton.

70:10.6 (795.3) Vanha testamentti kertoo yhdestä tällaisesta koettelusta – aviorikoksen paljastamiseksi suoritetusta syyllisyyskokeesta. Jos mies epäili vaimonsa olleen hänelle uskoton, hän vei tämän papin

eteen ja toi julki epäilyksensä. Tämän jälkeen pappi valmisti sotkun, johon pantiin pyhää vettä ja temppelin lattialta lakaistua tomua.

Asian vaatiman seremonian jälkeen, johon kuului uhkaavia kirouksia, syytetty vaimo pantiin juomaan tämä inhottava litku. Jos hän oli syyllinen, niin ”menee kirovesi häneen, hänelle tuskaksi, ja hänen vatsansa paisuu ja lanteensa kuihtuvat ja vaimon nimi on oleva kirouksena kansan keskuudessa.” Mikäli joku nainen jonkin ihmeen kautta onnistui saamaan tämän iljettävän ryypyn alas kurkustaan eikä osoittanut fyysisen sairauden oireita, hänet vapautettiin mustasukkaisen aviomiehensä esittämistä syytöksistä.

70:10.7 (795.4) Miltei kaikki kehittyvät heimot käyttivät johonkin aikaan näitä hirmuisia keinoja rikosten selvittämiseksi. Kaksintaistelu on nykyaikaan asti säilynyt koetteluoikeudenkäynnin jäänne.

70:10.8 (795.5) Mitään ihmeteltävää ei ole siinä, että heprealaiset ja muut puoliksi sivistyneet heimot kolmetuhatta vuotta sitten harrastivat tällaisia primitiivisiä oikeudenkäytön muotoja, mutta sangen hämmästyttävää sen sijaan on, että ajattelevat ihmiset myöhemmin säilyttäisivät tällaisen barbaarisen jäänteen pyhien kirjoitusten kokoelman sivuilla. Asiaa järjellä ajatellen luulisi olevan itsestään selvää, ettei kukaan jumalallinen olento ole koskaan antanut kuolevaiselle ihmiselle tällaisia kohtuuttomia ohjeita epäillyn aviollisen uskottomuuden selvillesaamisesta ja oikeuskäsittelystä.

70:10.9 (795.6) Kostamisen osalta yhteiskunta omaksui jo varhain samalla mitalla maksamisen periaatteen: silmä silmästä, henki hengestä. Kaikki kehittyvät heimot tunnustivat tämän verikoston

oikeutuksen. Kostosta tuli primitiivisen elämän tavoite, mutta uskonto on sittemmin suuresti muunnellut näitä varhaisia heimotapoja. Ilmoitususkonnon opettajat ovat aina julistaneet: ”’Kosto on minun’, sanoo Herra.” Muinaisina aikoina ei kostoksi suoritettu tappo kovinkaan paljon poikennut niistä nykyaikojen murhista, joita suoritetaan kirjoittamattoman lain varjolla.

70:10.10 (795.7) Itsemurha oli yleinen kostamisen muoto. Jos joku ei eläessään kyennyt kostamaan kärsimäänsä vääryyttä, hän kuoli siinä uskossa, että hän aaveen hahmossa voisi palata vuodattamaan vihansa vihollisen päälle. Ja koska tämä uskomus oli hyvin yleinen, pelkkä uhkaus suorittaa itsemurha vihamiehen kynnyksivellä riitti yleensä lisäämään tämän sovinnonhaluja. Alkuihminen ei pitänyt elämää kovin kallisarvoisena. Vähäpätöisen asian vuoksi suoritettu itsemurha oli varsin tavallinen, mutta dalamatialaisten opetukset vähensivät suuresti tätä tapaa, kun lähempänä nykypäivää olevina aikoina taas vapaa-aika, hyvät olot, uskonto ja filosofia ovat yhdessä tehneet elämän miellyttävämmäksi ja haluttavammaksi. Nälkälakot ovat kuitenkin tämän ammoisen kostomenetelmän nykyaikainen vastine.

70:10.11 (796.1) Eräs vanhimmistä edistyneen heimolain sanamuotoon puetuista määräyksistä koski verikoston ottamista koko heimon asiaksi. Mutta vaikka se kummalliselta kuulostaakin, niin vielä silloinkin mies sai rangaistuksetta tappaa vaimonsa edellyttäen, että hän oli tämän jo kokonaan maksanut. Nykyiset eskimot jättävät kuitenkin yhä rikoksen, jopa murhan, rankaisemisen vääryyttä kärsineen perheen päätettäväksi ja toimeenpantavaksi.

70:10.12 (796.2) Toinen edistysaskel oli sakkojen määrääminen taburikkomuksista, määräys varallisuusrangaistuksista. Tällaisista sakoista muodostuivat julkisen vallan ensimmäiset tulot. Niin ikään tapa maksaa ”verirahaa” tuli käytäntöön verikoston sijalle. Tällaiset vahingonkorvaukset maksettiin tavallisesti naisina tai karjana. Kesti kauan ennen kuin rikoksen rangaistukseksi määrättiin varsinainen sakko eli rahallinen korvaus. Ja koska rangaistuksen ajatuksena nimenomaan oli aiheutetun vahingon korvaaminen, kävi niin, että kaikelle – myös ihmiselämälle – muotoutui lopulta oma hintansa, joka oli maksettavissa vahingonkorvauksena. Heprealaiset poistivat ensimmäisinä verirahan maksukäytännön. Mooses opetti, ettei heidän pitänyt ”ottaa mitään lunastusmaksua sellaisen tappajan hengestä, joka oli tehnyt hengen rikoksen, vaan rangaistakoon hänet kuolemalla.”

70:10.13 (796.3) Oikeutta jakoi näin ollen ensi vaiheessa perhe, sitten suku ja myöhemmin heimo. Sanan varsinaisessa merkityksessä oikeudenkäyttö alkaa siitä, kun kostaminen otetaan pois yksityisiltä ja sukulaisten muodostamilta ryhmiltä ja luovutetaan sosiaalisen ryhmän, valtion, käsiin.

70:10.14 (796.4) Rankaiseminen polttamalla elävältä oli yhteen aikaan yleinen käytäntö. Sen tunsivat monet muinaiset hallitsijat, heidän joukossaan Hammurabi ja Mooses, joista jälkimmäinen määräsi monista rikoksista – eritoten vakavista sukupuolirikoksista – rangaistukseksi roviollapolttamisen. Jos ”papin tytär” tai muu

johtava kansalainen antautui julkiseen prostituutioon, heprealaisten tapana oli ”polttaa hänet tulella”.

70:10.15 (796.5) Kavaltaminen – oman heimotoverin ”myyminen” tai pettäminen – oli ensimmäinen kuolemalla rangaistava rikos.

Karjavarkaudesta tuomittiin yleisesti muutta mutkitta kuolemaan, ja vielä äskettäin on hevosvarkaudesta rangaistu samalla tavalla. Mutta ajan kuluessa saatiin huomata, ettei rangaistuksen ankaruus ollut yhtä tehokas rikollisuutta ehkäisevä pelote kuin rangaistuksen varmuus ja nopeus.

70:10.16 (796.6) Milloin yhteiskunta jättää rikokset rankaisematta, silloin ryhmän tuntema suuttumus tavallisesti purkautuu esille lynkkauslakina. Määräys turvapaikasta oli keino välttää tältä äkkinäiseltä ryhmävihalta. Lynkkaus ja kaksintaistelu osoittavat, ettei yksilö ole halukas luovuttamaan valtiolle omatoimista hyvityksen hankkimista.

11. Lait ja oikeusistuimet

70:11.1 (796.7) Tarkan eron tekeminen tapasäännösten ja lakien välillä on aivan yhtä vaikeata kuin on aamun sarastaessa sanoa, milloin yö muuttuu päiväksi. Tapasäännökset ovat muotoutumisvaiheessa olevia lakeja ja järjestyssääntöjä. Kauan sitten vakiintuneet, määrittelemättömät tavat pyrkivät kiteytymään täsmällisiksi laeiksi, konkreettisiksi säännöiksi ja tarkoin määritellyiksi yhteiskunnallisiksi sopimuksiksi.

70:11.2 (796.8) Laki on aina ensi alkuun negatiivista ja kieltoja asettavaa. Edistyvien sivilisaatioiden piirissä siitä tulee yhä myönteisempää ja yhä enemmän suuntaa antavaa. Varhainen yhteiskunta toimi kieltojen varassa, se takasi yksilölle oikeuden elämään pakottamalla kaikki muut noudattamaan käskyä ”älä tapa”. Jokainen yksilölle myönnetty oikeus tai vapaus merkitsee samalla kaikkien muiden yksilöiden vapauksien rajoittamista, ja tämä saadaan aikaan tabun, alkukantaisen lain, avulla. Koko tabu-ajatus on luonnostaan kieltävä, sillä alkukantaisen yhteisön koko järjestyminen perustui kieltoihin, ja alkuaikojen lainkäyttö oli tabujen voimassapitämistä. Mutta alun perin nämä lait koskivat vain heimotovereita. Tästä ovat esimerkkinä myöhempien aikojen heprealaiset, jotka noudattivat toisenlaista eettistä säännöstöä ollessaan tekemisissä ei-juutalaisten kanssa.

70:11.3 (797.1) Valan vannominen tuli käyttöön Dalamatian aikoina, kun pyrittiin saamaan todistajainlausunnoista totuudenmukaisempia. Tällaiseen valaan kuului itseään vastaan lausuttu kirous. Ennen ei kukaan yksilö olisi todistanut sitä ryhmää vastaan, johon hän syntyperänsä mukaan kuului.

70:11.4 (797.2) Rikos oli hyökkäys heimon tapoja vastaan, synty oli rikkomus niitä tabuja vastaan, joiden tukena oli henkien määräämä rangaistusseuraamus, ja pitkän aikaa oli vallalla hämminki sen johdosta, ettei rikosta ja syntiä osattu erottaa toisistaan.

70:11.5 (797.3) Oli oman edun mukaista, että tappamisesta tuli tabu, yhteiskunta vahvisti tämän tabun perinnäistapoihin kuuluvaksi, samalla kun uskonto pyhitti tämän käytännön moraalilakina, ja niin

kaikki kolme vaikuttivat yhdessä siihen suuntaan, että ihmiselämästä tuli turvatumpi ja pyhempi. Yhteiskunta ei varhaisina aikoina olisi pysynyt koossa, ellei oikeuksilla olisi ollut uskonnon määräämiä pakotteita. Taikausko oli pitkien evolutionaaristen aikakausien siveys- ja yhteiskunnallinen poliisi. Kaikki muinaiset kansat väittivät, että jumalat olivat heidän esi-isilleen antaneet heidän ikivanhat lakinsa, heidän tabunsa.

70:11.6 (797.4) Laki on pitkästä inhimillisestä kokemuksesta kodifioitu asiakirja, yleinen mielipide kiteytettynä ja lain muotoon puettuna. Tapasäännökset olivat karttuneen kokemuksen tuottamaa raaka-ainetta, josta myöhempien vallanpitäjien ajattelu muovasi kirjoitetut lait. Muinaisella tuomarilla ei ollut käytettävissään mitään lakeja. Julistaessaan päätöksen hän sanoi yksinkertaisesti: ”Näin on tapa.”

70:11.7 (797.5) Tuomioistuimen päätöksissä tehty viittaus ennakkotapauksiin edustaa tuomareiden pyrkimystä sovittaa kirjoitetut lait yhteiskunnan muuttuviin oloihin. Tämä antaa mahdollisuuden asteittain tapahtuvaan mukautumiseen muuttuviin yhteiskunnallisiin oloihin, ja siihen kytkeytyy se vaikuttavuus, joka on perinteen jatkuvuudella.

70:11.8 (797.6) Omaisuusriitoja hoidettiin monella tapaa, kuten

70:11.9 (797.7) 1. Hävittämällä riidanalainen omaisuus.

70:11.10 (797.8) 2. Väkivalloin – osapuolet selvittivät asian tappelemalla.

70:11.11 (797.9) 3. Välimiesmenettelyllä – kolmas henkilö ratkaisi asian.

70:11.12 (797.10) 4. Vetoamalla heimon vanhimpiin – myöhemmin tuomioistuihin.

70:11.13 (797.11) Ensimmäiset käräjät olivat sääntöjä noudattaen käytyjä nyrkkitappeluja, tuomarit olivat tuskin muuta kuin kehä- tai erotuomareita. He huolehtivat siitä, että nujakka käytiin hyväksytyjen sääntöjen mukaisesti. Käräjätappeluun saapuessaan kumpikin osapuoli teki tuomarille talletuksen, josta maksettaisiin kulut ja sakot, sen jälkeen kun toinen olisi nujertanut toisen. ”Vahvemman oikeus” oli edelleen voimassa. Fyysiset iskut korvattiin myöhemmin sanallisilla sivalluksilla.

70:11.14 (797.12) Koko muinaisen oikeuskäytännön perusajatuksena ei niinkään ollut oikeudenmukaisuuden toteutuminen kuin se, että kiista saatiin pois päiväjärjestyksestä, ja yleinen epäjärjestys ja yksityinen voimankäyttö saatiin sillä keinoin estetyksi. Mutta alkukantainen ihminen ei niin kovasti pannut pahakseen sellaisesta, mitä nyt pidettäisiin epäoikeudenmukaisuutena. Pidettiin itsestään selvänä, että ne, joilla oli voimaa, käyttäisivät sitä itsekkäästi. Minkä hyvänsä sivilisaation tila on kuitenkin hyvin tarkasti määriteltävissä sen oikeusistuinten perusteellisuuden ja tasapuolisuuden sekä sen tuomareiden rehellisyyden perusteella.

12. Hallintovallan jako

70:12.1 (797.13) Hallinnon evoluution puitteissa on käyty suuri taistelu vallan keskityksestä. Universumin hallintoviranomaiset ovat kokemuksesta oppineet, että asuttujen maailmojen evolutionaarisia kansoja säännellään parhaiten edustuksellistyyppisen

siviilihallinnon avulla, kunhan ylläpidetään sopivaa vallan tasapainoa hyvin yhteen sovitettujen toimeenpano-, lainsäädäntä- ja oikeudellisen hallinnonhaaran välillä.

70:12.2 (798.1) Kun primitiivinen valta perustui väkivahvuuteen, fyysiseen voimaan, ihanteellinen hallinto puolestaan on edustuksellinen järjestelmä, jossa johtajuus perustuu kyvykkyyteen. Mutta barbarian vaiheessa ilmeni aivan liikaa sotimista, jotta edustuksellisen hallituksen tehokas toiminta olisi ollut mahdollista. Siitä pitkästä taistelusta, jota käytiin vallan jakamisen ja käskyvallan jakamattomuuden välillä, selvisi voittajana diktaattori. Alkuaikojen vanhimpainneuvoston ammoiset ja hajanaiset valtuudet keskittyivät vähitellen yksinvaltaisen monarkin persoonaan. Varsinaisten kuninkaiden ilmaannuttua vanhinten ryhmät jäivät elämään näennäisinä lainsäädännöllis-oikeudellisina neuvonantajaeliminä. Myöhemmin ilmaantuivat monarkin rinnalla toimineet lainsäädäntäelimet, ja lopulta perustettiin ylimpiä tuomioistuimia, jotka toimivat erillään lainsäädäntäelimistä.

70:12.3 (798.2) Kuningas oli tapasäännösten, alkuperäisen eli kirjoittamattoman lain, täytäntöönpanija. Myöhemmin aikoina hän saattoi voimaan lainsäädännölliset määräykset, yleisen mielipiteen kiteytymät. Yleisen mielipiteen esilletuojana kansankokous – vaikka se ilmaantuikin hitaasti – merkitsi suurta yhteiskunnallista edistysaskelta.

70:12.4 (798.3) Varhaisimpien aikojen kuninkaiden toimintavapautta rajoittivat suuresti tapasäännökset – perinnäistavat tai yleinen

mielipide. Viime aikoina eräät Urantian kansat ovat kodifioineet nämä tapasäännökset hallitusjärjestelmän kirjalliseksi perustaksi.

70:12.5 (798.4) Urantian kuolevaisilla on oikeus vapauteen, heidän tulisi luoda omat hallitusjärjestelmänsä, heidän tulisi hyväksyä itselleen omat perustuslakinsa ja muut siviilihallinnon ja hallinnollisten menettelytapojen peruskirjansa. Ja tämän tehtyään heidän olisi valikoitava pätevimmät ja arvollisimmat toverinsa ylimmiksi toimeenpanijoiksi. Lakiasäättävien elinten jäseniksi heidän olisi valittava vain niitä, jotka ovat älyllisesti ja moraalisesti päteviä täyttämään tällaiset pyhät ja vastuunalaiset tehtävät.

Vetoomusoikeuksiin ja korkeimpiin tuomioistuimiin heidän tulisi valita tuomareiksi vain niitä, joilla on siihen luontaista kykyä ja jotka ovat ammentaneet viisautta kokemuksen täyteydestä.

70:12.6 (798.5) Jos ihmiset mielivät säilyttää vapautensa, heidän täytyy vapauden peruskirjasta päätettyään pitää huolta sen viisaasta, älykkäästä ja pelottomasta tulkitsemisesta, jotta seuraavat seikat estyisivät:

70:12.7 (798.6) 1. Joko toimeenpanevan tai lainsäädännöllisen vallanelimen suorittama oikeuttamaton vallananastus.

70:12.8 (798.7) 2. Tietämättömien ja taikauskoisten kiihottajien vehkeilyt.

70:12.9 (798.8) 3. Tieteellisen edistyksen jälkeenhääminen.

70:12.10 (798.9) 4. Keskinkertaisuuden herruudesta seuraava pysähtyneisyys.

70:12.11 (798.10) 5. Häijyjen vähemmistöjen herruus.

70:12.12 (798.11) 6. Kunnianhimoisten ja viekkaiden diktaattorin asemaa havittelevien ylivalta.

70:12.13 (798.12) 7. Tuhoisan paniikin valloilleenpääsy.

70:12.14 (798.13) 8. Häikäilemättömien harjoittama ihmisten hyväksikäyttö.

70:12.15 (798.14) 9. Valtion toimeenpanema kansalaisten vero-orjuus.

70:12.16 (798.15) 10. Sosiaalisen ja taloudellisen oikeudenmukaisuuden toteutumattajääminen.

70:12.17 (798.16) 11. Kirkon ja valtion liitto.

70:12.18 (798.17) 12. Henkilökohtaisen vapauden menetys.

70:12.19 (798.18) Nämä ovat evolutionaarisen maailman kansanedustukseen perustuvan hallinnon koneistojen käyttäjinä toimivien perustuslaillisten elinten tarkoitusperät ja tavoitteet.

70:12.20 (799.1) Ihmiskunnan ponnistelu Urantian hallinnon täydellistämiseksi liittyy hallinnon kanavien täydellistämiseen sovittamalla ne alati muuttuviin ajankohtaisiin tarpeisiin, parantamalla vallanjakoa hallitusjärjestelmän sisällä ja valikoimalla sen jälkeen hallinnon johtotehtäviin sellaisia, jotka ovat aidosti viisaita. Vaikka jumalallinen ja ihanteellinen hallitusmuoto onkin olemassa, ei sellaista voida paljastaa, vaan kunkin planeetan miesten ja naisten kaikkialla ajallis-avaruudellisissa universeissa on hitaasti ja ponnistellen se löydettävä.

70:12.21 (799.2)

[Esittänyt muuan Neadonin Melkisedek.]